

ÉRIC PIETTE

Voz

(RÉSZLETEK)

amikor aztán elindul a vonat
valami finom sérüléshez hasonlító
érzés támad újra bennem
olyan mint egy anya keze

és azok nyugtalan tekintete
akik látják hogy elmegyek

ki kell békülnöm
önmagammal

a testtel amit gyűlölök
ezekkel a gesztusokkal és
érvénytelenné tett szavakkal
lépek le innen

a gyerekkor építményét
szétmállasztja a kövek

súlya

* *Éric Piette* (1983) franciául író belga költő. Filozófiát tanult a brüsszeli egyetemen, 2011-ben publikálta *Voz* című kötetét (a cím szerbül „vonat”-ot jelent), amelynek egyik fő motívuma egy balkáni utazás. A könyv elnyerte a Belga Királyi Akadémia Nicole Houssa-díját (2012) és a Gauchez-Philippot-díjat (2013). Második kötetének (*L'impossible nudité*, 2014) pedig Belga Királyi Akadémia Émile Polak-díja (2014) mellett 2015-ben odaítélték a Marcel Thiry-díjat.

Itt most az első kötet utazás- és Balkán-motívuma köré szövődő versei közül válogattunk.

A Belgrád-Isztambul vonat

Joshua Aspdennek

a kalauz főzte a kávé
az isztambuli vonaton
és azt ittuk

hajnalig nem fogytunk ki a szóból
s kábultan az éjjeli szerelvény ringásától
azon a nyelven hadartunk
ami éppen eszünkbe jutott

Dél-Amerika számodra túl távoli
nem vonzanak az angol udvariasságok
de amikor a Boszporuszra árnyék fut
Isztambulban otthon érzed magad

már nem tudjuk kiről is van szó
rólad-e rólam-e vagy a tájról
esetleg egy forró kávéillatból
megszülető város ritmusáról

minderről egyszerre és rémálmainkról
a gyerekkorról amit vonszolunk
és ami a peronon vár akkor is
ha a vasutasok éppen sztrájkolnak

minden vonat amire valaha felszálltunk
zakatoló kerekein kérdezés nélkül
egyenesen visszafelé
éppen az ellenkező irányba visz bennünket

nem neveltél amikor Sirkeciben
már a sírás határán voltam
és magammal vittelek egy hajdani
utazás meghittségébe

magyar vagy
horvát határ
22 óra 41
elfelejtem az időt
és a helyet
ezért feljegyzem

a szerelmek mindig rosszul végződnek
de megmaradnak a pályaudvarok
és a Boszporusz örvénylése
a müezzín éneke

nincs más mint magunkhoz beszélni
aztán menni az utcán
hallgatni a gyereket aki néhány
fillérért ügyetlenül zenél

elindulni csak ürügy
mindig is ott vagyunk
a testben ami telve van velünk
ahogy kihajolunk a Galata hídon

és a horgászok mellé szegődve
velük együtt figyeljük
hogy a különös örvénylésben
mikor lesz végre kapás

Lastovo sziget, Ubli felé

a Jadrolinija kompján egyszer csak
a szél kiviszi az arcokkal szembeni
undoromat és a fájdalmat amit a
korábban felidézett képek okoztak

te aki érted mit akarok mondani
anélkül hogy magyaráznom kellene
vagy leleményesen magamat igazolni
mosolyogsz amikor látod hogy írok

esik az eső az Adrián
a fény megtartja fehérségét
de estére majd a lakatlan hegyek
fölött enyhén mályvaszínűvé válik

Varga Mátyás fordításai

L'HABITATION PRATIQUE